

skega, Ivana Šarića. To so pesmi srca, ožarjenega od luči najlepših idealov izza rane mladosti,

„kad je cvao maj — zemaljski raj“.

Bog in Njegova presveta Mati, domovina in veliki možje, ki so delali, trpeli in žrtvovali za Boga, vero in domovino — to so vzori, ob katerih se je ogrevala duša pesnikova od mladosti in jih proslavlja pesem njegova. — Vzneseno poje Šarić Bogu¹, „Vječnomu“, Veličastvenemu („Ubi maiestas?“), dobremu Pastirju („Pastor bonus“), na Križu na Golgoti v ljubezni Razpetemu („Pod stablom“ — „Na Golgoti“), v zakramentu Skritemu („Coram Sanctissimo“). V tem, kakor tudi v naslednjem delu² so pravi biseri religiozne poezije. Pesnikovo srce hrepeni tu više od orla:

Za serafskim krilima uzdišem,
danju in noću uzdišem,
da poletim
nebesima svetim
svetotajstvu Najvišem. (Str. 11.)

Zakaj njegova duša je čisto Bogu vdana:

Jednu samo dušu imam,
jednom' ću je Bogu dat! (Str. 58.)

Kot pesnik-svečenik je še posebno pozvan, da opeva slavo božjo:

Da pronosim svijetom Ime Tvoje,
da pjevam božansku slavu Tvoju,
da veličam, o Bože, veličja Tvoja. (Str. 65.)

Izraz v teh pesmih je vzvišen, zlasti v nekaterih odah ves prekvašen s svetopisemsko dikcijo psalmistovo. — V drugem delu, *Salve Regina*! — je Šarić „Marijin pjesnik“:

Zar pjesnik ne zna ljubavi majčine?
— — — — —
Svi su dani Tvoji:
za pjesnika me, Majka, svog usvoji,
da Tvojom slavom zemlju zaodijevam! (Str. 70.)

Pravi trubadur Marijin! Pred njo poklada „Majsko cvijeće“, oduševljen slavi čast, lepoto, dobroto, milost, moč, veličastvo kraljice svojega srca in nebes kraljice („Regina coelorum“), z najlepšimi pozdravi jo pozdravlja („Ave Maria“), doma se ji poklanja in na tujem („Pred Gospom u Lurdu“), obsiplje jo z najdragocenejšimi cveticami („Fioretti“), k njej vzdihuje, njej se izroča, daruje:

Moj prvi čas,
moj prvi glas;

moj prvi žar,
moj prvi dar;

moj prvi let,
moj prvi cvijet;

moj prvi dah,
moj zadnji dah.

Tebi, o milo mi zlato,
Tebi, o Imakulato! (Str. 94.)

Nežne, kakor mladost, so te strune, in sladke so, kakor je sladka čista in lepa ljubezen. — V tretjem

delu vzame pesnik v roke „Gusle očeve“, da poje domovini svoji¹:

Daj, oče, gdje su one gusle tvoje,
o i ja sad bih na njih zapjevao! (Str. 120.)

Z ljubeznijo božjo družu v sebi pesnik ognjevito ljubezen do domovine. Njegovo srce je svet hram, a v njem:

Oltara su u njem dva,
jedan digoh Bogu svom,
a drugi je — nek svak zna —
za hrvatski mili dom.

Sad na jednom dignem glas:
„Tvoj sam, Bože, Tvoj sam sav!“
sad na drugom planem vas:
„Za te, Dome, uvijek lav!“ (Str. 59.)

Z. Šarić

Vse mu je mило in drago, kar je v domovini: „zelen-gora“ in „plavo cvijeće“ in „sitna trava“ in „pjev slavice“ in „lipa stavna“ in „na lipi listak svaki“. (Str. 175, 176) ...

Domovino,
otadžbino,
ti najlepša ružo moja! (Str. 121.)

Zato plaka „Na vodama Babilonskim“ nad njeno sužnostjo, za svobodo njeno plaka njegova čista solza (str. 127 i. dr.). Pride ta svoboda, mora priti!

Iz neba lije i vigor vije,
ko da nam nova dolazi zima,
tuča nas tuče i grom nas bije —
proljeće ipak doći nam ima!

Neka milijun udari trijesa,
neka se dana crni mrak prima,
neka se sjever naigra bijesa —
proljeće ipak doći nam ima! (Str. 132.)

Treba je dela in molitve, treba je ljubezni, zlasti do siromašnih in zapuščenih, da se otvarja narodu

¹ I. Deo meo.

² II. Salve Regina.

¹ III. Pro patria.